

или погледне, може да я урочаса и да я направи презъ цѣлъ животъ злочеста.

Срѣщата

Дни и нощи мисли Саида върху ненадейното откритие. И единъ день пакъ незабелязано се скри отъ своитѣ дружки и трѣгна къмъ страшната стена съ решетичнитѣ прозорци. Тукъ тя дълго се колеба, но най-после приближи стената и надникна въ единъ отъ прозорцитѣ. Върху земята подъ на тъмницата тя съзрѣ младъ човѣкъ въ чудновато облѣкло, което не прилича на мавританското. Саида очакваше да види нѣщо страшно и да се изплаши, но вмѣсто това, тя разгледа едно чудно-красиво, бледно лице, черни като смола кждри, черни, хубави, но вече угасващи очи. И се наведе до самата решетка. Прострѣхиятъ на земята затворникъ я видѣ и кротко я погледна. Тихо, силомъ той продума нѣщо, но Саида не го разбра и стоеше забъркана. Едно само тя схвана: тоя мжченикъ-затворникъ съвсемъ не я плаши, а напротивъ, буди въ душата ѝ голѣма жалость. Дори нѣщо повече . . . Той ѝ бѣ милъ!

Затворникътъ издума две думи, тихо въздѣхна и закри очи.

— Какво ти е? Що искашъ? — попита Саида.

— Хлѣбъ . . . — отвърна той на арабски. — Хлѣбъ . . . Умирамъ . . .

Саида въ забрава припна къмъ палата. И следъ нѣколко време скришомъ се провираше между христѣ къмъ тъмницата. Като стигна до прозореца, тя извика затворника. Той извърна бледно лице, откри очи, но не стана. А Саида проврѣ ржка презъ решетката и спусна коматъ хлѣбъ на земята.